

ЛЮБИСТОК СТОРИНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

КОХАНОГО ЗНАЙШЛА НА ЗАРОБІТКАХ

Лена жила в невеликому містечку. Від чоловіка, який добряче попсував життя за чотири роки шлюбу, залишилися тільки спогади. Матвійкові виповнилося три роки. Вийшла на роботу, але магазинної зарплати не вистачало навіть на найнеобхідніше. Перша дитяча хвороба – і всі мамині заощадження опинилися в аптеці. Ледве зводила кінці з кінцями.

Якось до неї прийшла подруга і сказала, що виробляє закордонний паспорт, зробити візу і поїде в Польщу. Там трохи більше платять. І Лені ця думка припала до душі. Але на кого вона покине Матвійка? Розмова з матір'ю – і наступного дня жінка вже їхала в обласний центр подавати документи на закордонний паспорт. Подруга допомогла із заповненням, і за два місяця вона вже повинна була прибути до пана доглядати його стареньку матір.

Перші тижні на новій роботі їй видалися пеклом. Стара пані Дорота виявилася дуже примхливою і принциповою, а її син Лешек взагалі був якийсь дивакуватий – його світ обмежувався виключно комп'ютером і якимись правовими документами, над якими сидів день і ніч. Та коли стало зовсім кепсько, пригадувала свого Матвійка і розуміла, що все це заради нього, телефонувала мамі і спокійним голосом розпитувала про сина, розповідаючи, що все в неї гаразд.

Помалу життя стало налагоджуватися. Того вечора пані Дорота попросила дог-

лядати її посидіти з нею і почала розповідати про свого сина. Він – визнаний на всю округу адвокат, достатньо багато заробляє, але особисте життя не складається. Ніби їй дівчата у нього були, і він непоганий молодий чоловік, але все щось не те. Лена покійно слухала і схвально кивала головою, аж доки господиня не відпустила її.

Посеред ночі жінка схопилася від того, що почула несамовитий удар блискавки, швидко підбігла до вікна і побачила, що та частина будинку, де сплять пані Дорота та пан Лешек, у вогні. Вона вибігла з кімнати, вхопивши із собою тільки рушника, що висів на стільчику біля дверей, і чимдуж побігла до кімнати своєї господині. Пані Дорота лежала без свідомості на ліжку, дихати було нічим.

Лена протягнула рушника під спиною бабці і стала рухати жінку в бік вхідних дверей. Непідомна ноша давала їй на силу. З яким галасом робила це відчайдушна українка, не усвідомлювала. Але коли вона із пані Доротою переповзла через поріг кімнати, яку вже охопило полум'я, біля неї стояв переляканий пан Лешек. Лена дала йому лягати по щоці, щоб той отямився, крикнула, щоб телефонував у пожежну, а сама взя-

ПРИСЛУХАЙТЕСЬ

- ❖ Важко любити розумну жінку. Завжди боїшся впасти у її очі.
- ❖ Жінка втрачає на інтелекті, лише коли вона кохана. Так що бажано підтримувати в ній цей стан.
- ❖ Пристрасть – це натхнення тіла, а кохання – це натхнення душі.
- ❖ Моя любов чолом сягала неба, а Гриць ходив ногами по землі.
- ❖ Очевидно є люди, не талановиті до лю-

бові. І їх дедалі більше.

- ❖ Мудрість чоловіка – промовчати, коли говорять стихії.
- ❖ Котра дівчина чорні брови має, то тая дівчина усі чари знає.
- ❖ Людям не те, що позакладає вуха – людям позакладає душі.
- ❖ Огидна річ – наша терплячість. Наша звичка відмовляти собі у всьому. Так все може відмовитися від нас.

Ліна КОСТЕНКО

лася робити штучне дихання пані Дороти.

Пожежу приборкали рятувальники, а лікар швидко постановила, що своєчасні дії українки врятували старенькій жінці життя.

Та ніч цілком змінила перебування Лени в Польщі. Відтоді Лешек став більше уваги приділяти мамі. Українці за наказом пані Дороти втричі збільшив зарплату, але совість не дозволяла їй брати такі великі гроші за ту ж роботу, яку робила й раніше. Вона навідріз відмовилася від таких подачок. До того ж, пан Лешек все більше проявляв до неї знаки уваги. А коли ні з того, ні з цього запропонував їй руку і серце, вона оторопіла. Зашарілася, відмовилася, послаючись на те, що вона – проста доглядальниця і в жінки багатому адвокату не годиться. Того ж дня збрала речі і винайняла кімнату, та так, щоб Лешек не дізнався. Знайшла собі іншу роботу. І хоч серцем відчувала, що вчинила неправильно, але назад дороги не було.

Якось мама зателефонувала до доньки й повідомила, що Матвійко дуже застудився. Були у лікаря, він констатував запалення легенів, призначив лікування, але воно не допомогло. Тому наступного дня сказав лягати в стаціонар.

Лена ледве дочекалася автобуса. Покинула все і поїхала додому. Секар шеміло у грудях від того, що її кровинка у лікарні, а вона тут, у Польщі. Кому вони потрібні, ті статки?! На українській вокзал авто-

бус приїхав рано-вранці. Відчинилися двері. Лена вийшла. Перед нею стояв... Лешек, а позаду нього – його розкішний позашляховик. Від несподіванки вона змогла тільки випалити:

- Це що – жарт?
- Ні. Невже я маю тебе залишити наодинці з твоїми проблемами? Чи, може, мені треба було дозволити тобі просто зникнути в Україні?
- Але звідки Ви дізналися?
- Я ж адвокат. Маю свої секрети.

Лена не відповідала на дзвінки польського пана, бо знала, що проситиме повернутися. Вона так не могла, знаючи, як важко доводиться батькам із Матвійком. А Лешек, зрозумівши, що втратив не просто доглядальницю, а жінку, яка припала до душі, вирішив будь-що знайти її. Попросив друга-детектива, той відслідкував її і записав саме ту телефонну розмову з матір'ю, в якій вона говорила про хворобу хлопчика.

- П'ютер сказав мені, що через дві години автобус із Вар-

шави відправляється в Україну. Що мені залишалося робити?

Щось йокнуло в грудях у Лени, але вона лише мило посміхнулася і поквипала чоловіка їхати швидше додому, де на неї чекає найрідніший у світі маленький чоловічок – її син.

Лешек був в Україні доти, доки Матвійка не виписали з лікарні – допомагав фінансово, діставав потрібні ліки, а жив весь цей час у готелі, щоб не створювати рідним коханої незручностей. Потім поїхав до Польщі. Але за місяць повернувся до своєї Лени з розкішним букетом троянд і обручкою. У Польщу Лена переїхала вже у статусі нареченої, а через деякий час відгуляли весілля. Матвійко на церемонії реєстрації шлюбу вів маму до вівтаря, а потім на пуховій подушечці підніс весільні обручки – найрідніший у світі матусі і... турботливому і успішному татові.

Марія ЛЯХ

НЕВИГАДАНИ ІСТОРІЇ

ТИ – ПЕРША, КОМУ Я ЗМІГ ВІДКРИТИ СВОЄ СЕРЦЕ

Після закінчення університету Влад успішно влаштувався на роботу. Працював зі студентами, які брали участь у міжнародних обмінних програмах. На роботі й познайомився з майбутньою дружиною. Пристрасний двомісячний роман переріс у шлюб. Влад і Оксана планували народити дитя, але завагітніти жінці ніяк не вдавалося. До яких тільки лікарів не ходили, як тільки не лікувалися, результату не було.

Того дня Влад відпросився з роботи раніше, щоб купити квіти і привітати дружину з третьою річницею їхнього знайомства. Пишний букет троянд, пляшка вишуканого французького вина, торт – усе це спішив подарувати своїй коханій. У двері не дзвонив, сам ключем тихенько відчинив їх і крадькома став пробиратися у вітальню, звідки доносилися звуки увімкненого телевізора.

Мить – і з рук чоловіка додолу впали квіти, а сам він, тримаючи об'якними руками торт і вино, розвернувся й повільно вийшов у коридор. Непівоголена Оксана відштовхнула коханця і побігла слідом за чоловіком, благаючи прощення і шансу на пояснення, бо він не так все зрозумів. Але коли він похитав головою «Ні», вона змінила тон і закотила скандал.

- А воно й добре, що все так сталося. Оці твої нюні: «Хочу дитину, давай обстежимось ще раз», - уже в печінках сидять. Ти чоловік чи шматка? Оці квіточки, вина, тортіки... Не можу більше! Зраджувала і зраджувати буду! Мені треба нормального чоловіка, а не трудноголі із шмарклями під носом! Або залишаємо все, як є, і ти змиришся із моїм еством, або вимитайся звідси. І ще одне – квартира моя, і не смій оскаржувати це. Втямив?!

Ще більш приголомшений Влад зайшов у спальню, зібрав найнеобхідніші речі і пішов. Йти у місті йому було нікуди. На ніч попросився до друга, а наступного дня винайняв невеличку квартиру. Рани від зради повільно загоювалися, але довіритися іншій жінці він вже і не сподівався.

Прошло десять років. Той самий Влад, але вже із сивуватими скронями, тримав за руки двох маленьких діточок – хлопчика, років чотирьох, і дівчину, трішки меншу від братика. Вони дружно стояли на зупинці, виглядаючи здалеку автобуса. Нарешті під'їхав. Відчинилися двері і з них вийшла молода, струнка, темноволося жінка. Чарівно посміхаючись, вона кинулася до діток, обіймала, цілувала, потім піднялася, міцно пригорнулася до Вла-

да і просто сказала:

- Здрастуйте, мої кохані!

Аліна навчалася на третьому курсі в тому ж університеті. Коли одногрупники розповіли, що набирають нову групу студентів для відбору на закордонну програму, одразу пристала на пропозицію. Завідуючий відділом міжнародної співпраці Владислав Васильович видався їй відвертим буркотуном – усе йому було не так. Прислухався до дрібниць. Якось Аліна не витримала й огризулася:

- Не маєте сім'ї, немає чим зайнятися у вільний час, то нам мізки виносите?! І як Вас тільки тут всі терплять?! - але зрозуміла, що обвкнула зайвого, змінила вираз обличчя, вибачилася, посміхнулася і швидко вийшла.

Ті слова зачепили Владу «за живе». Хіба він такий вже відлюдкуватий і прискіпливий? Та ні. Він же інший. Просто життя так розпорядилося, що став бурчати, ображаючись на самого себе за те, що стільки років прожив марно.

Аліна пройшла відбір. Щастю дівчини не було меж. Вона, проста сільська дівчина, поїде до Сполучених Штатів на цілий пірвоку. Але друга думка надгонала першу – що ж буде з навчанням? Влад побачив хвилювання на її обличчі і заспокоїв:

- Не Ви перші, не Ви й останні. Все буде гаразд. Повернетесь і здасте все за індивідуальною програмою.

Того вечора всі, хто пройшов відбір, затрималися в університеті. Довго мріяли про те, як буде там, за океаном, і розійшлися вже пізно увечері. Аліні зовсім не хотілося йти додому. Вона довго гуляла вулицями міста, думала, мріяла, пригадувала, як усе починалося. Раптом позаду себе почула:

- Чому так пізно і самі містом бродите? - повернулася і побачила... Владислава Васильовича. Він ніяково наблизився і запропонував провести її до гуртожитку, тим більше, що він йому по-дорозі додому. Вони довго говорили, дослухалися до кожного слова один одного і якось на душі було в них тепло і затишно. Розійшлися, коли повернуло далеко до північ.

До Аліниного від'їзду залишався лише тиждень. І Влад, ніби хапаючись за останню ниточку, щодня намагався бодай кілька хвилин провести з Аліною. А ночами його мучили докори сумління – вона чи не вдвічі від нього молодша. Так не буває. Він їй не потрібний. Пофліртує, поїде в Америку і забуде наступного дня, а він знову страждатиме наодинці. Але його все більше вабила юна студентка.

Настав день, коли Аліна поїхала. На роботі Влада усе дратувало. Він щопівгодини виходив на вулицю і смалив цигарку за цигаркою. Сам не розумів, що з ним коїться, і від цього ще більше дратувався. Пройшов кілька днів, а від Аліни – ні звісточки. Обіцяла, що одразу повідомить, як тільки добереться... З цими думками знову викурих цигарку і, вмовившись на дивані, увімкнув фільм та задрімав. Крізь сон почув знайомі гудки на комп'ютері. Прокинувся і сам не повірив своїм очам – по скайпу до нього телефонувала вона – Аліна.

Ім не вистачало часу, щоб наговоритися. Аліна розповідала про перші враження. Пояснювала, що не могла раніше з ним зв'язатися, бо не було Інтернету, а він вперше за весь час їхнього спілкування не побоявся сказати те, що було на душі:

- Я хвилювався. Вже давно мене так не бентежила самотність. Ніби частину мене відірзали, коли ти поїхала.

Пірвоку пролетіло швидко. Аліна востаннє поговорила з Владом, повідомивши, що цієї ночі вилітає в Україну. І вже завтра потягом приїде в місто. Владу тільки того було й треба. Він зустрів її в аеропорту в Борисполі. У святковій сорочці і випрасуваних брюках підійшов до дівчини, по-

дарував розкішний букет квітів, став на коліна і попросив:

- Стань мою дружиною. Ти – перша за багато років, кому я зміг відкрити своє серце.

Через місяць відгуляли весілля. Молодій подружній парі виділили кімнату в гуртожитку. Щастю закоханих не було меж. А через рік у них народився синочок Сашко. Аліна продовжувала вчитися на стаціонарі, але за індивідуальною формою навчання. Отримала диплом бакалавра. Чоловік напоїв, щоб вступала у магістратуру. Чергові екзамени на п'ятому курсі здавала вже із донечкою під серцем. Незадовго після захисту магістерської народила друге дитя. У шасті і любові росли Влад та Аліна двійко діточок, цінуючи один одного. До того часу вже придбали невеличку, але свою квартиру. А одного разу чоловік прийшов додому і сказав:

- В університеті «відкривають» аспірантуру з твоєї спеціальності. Я хочу, щоб ти стала кандидатом наук і все для цього зроблю. Ти вступатимеш?

- Як? - здивовано відповіла жінка. - У нас же двоє дітей! Яка аспірантура?

- Життя на дітях і хатніх клопотах не закінчується. Я хочу, щоб у них була розумна і мудра мама.

Аліна писала кандидатську дисертацію, коли їй запропонували однорічне навчання за кордоном. Повідомила про це Владові, а він відповів однозначно:

- Звичайно, так. За нас не хвилюйся. З Сашком і Лізкою я впораюсь. Вони ходитимуть у садочок, я працюватиму. Якщо буде зовсім кепсько, попрошу про допомогу батьків. Навіть не вагайся. Це твій шанс і не смій його втрачати.

І ось, після довгого непростого року Аліна повернулася. Це з тієї довготривалої поїздки виглядали чоловік і дітки свою дружину та маму. Ще рік – і вона стала кандидатом наук, почала викладати в університеті. Жодного разу Влад не пошкодував, що чекав на свою другу половинку стільки років. Якось, коли до нього прийшов друг і почав жалітися на своє особисте життя, він йому порадив:

- Якщо відчуваєш серцем, що ця людина твоя – не вагайся. Просто довірся їй і зроби все, що від тебе залежить, аби ви почувалися щасливими.

Марія ЛЯХ